



## Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22  
1060 København K  
Telefon 33 92 93 00  
sm@sm.dk  
www.socialministeriet.dk

**Sagsnr.**  
2018 - 1482

**Doknr.**  
557683

**Dato**  
21-03-2018

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 6. marts 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 293 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

### **Spørgsmål nr. 293:**

Ministeren bedes redegøre for, om en borger med et handicap skal partshøres, hvis kommunen beslutter sig for at ændre vedkommendes bevilling af hjælpemiddel. Spørgsmålet stilles bl.a. på baggrund af henvendelsen af 26. februar 2018 fra Anna-Kristina Timmerman Hansen, jf. SOU alm. del - bilag 180?

### **Svar:**

Reglerne om partshøring fremgår af forvaltningsloven. Reglerne har til formål at sikre, at den, der er part i en sag, får lejlighed til at gøre sig bekendt med og kommentere på det faktiske afgørelsesgrundlag, inden en sag afgøres. Reglerne om partshøring er dog begrænset således, at der som hovedregel kun skal partshøres, hvis der er grund til at antage, at parten vil være interesseret i at blive hørt, og at en medvirken fra partens side må antages at kunne forbedre myndighedens beslutningsgrundlag.

Forvaltningslovens regler, herunder om partshøring, finder kun anvendelse for behandling af sager, hvor der skal træffes en afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Der kan således være situationer, hvor en forvaltningsmyndighed træffer en beslutning, der ikke kan ses som en egentlig afgørelse.

Som eksempel kan nævnes, at administrativ sagsbehandling, der har karakter af faktisk forvaltningsvirksomhed, falder uden for forvaltningsloven. Ved faktisk forvaltningsvirksomhed forstås den faktiske gennemførelse af myndighedens opgaver efter f.eks. den sociale lovgivning.

I praksis – hvilket bl.a. kommer til udtryk i ombudsmandens praksis – lægges vægt på væsentlighedsbetragtninger i afgrænsningen af, hvilke beslutninger der har karakter af faktisk forvaltningsvirksomhed, og hvilke der er omfattet af lovens afgørelsesbegreb. Dvs., hvor indgribende den pågældende beslutning er for den enkelte borger.

Hvis en kommune beslutter sig for at ændre en bevilling af et hjælpemiddel, vil kommunen som udgangspunkt skulle træffe en afgørelse herom, hvor der således er pligt til at partshøre den berørte borger.

Der vil dog også kunne forekomme situationer, hvor der ikke er pligt til dette, hvis der er tale om en beslutning, der har karakter af faktisk forvaltningsvirksomhed. Afgrænsningen er således ikke entydig.

Med venlig hilsen

**Mai Mercado**